

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

יא"צ א' חשון ♦ גליון תרכ"ז ♦ שנה י"ד

שב"ק בראשית ה'תשפ"ו ♦ מברכים חשון

אמונות טהורות
מרבנינו ה'אור אביגדור' זי"ע

אין לנו שיעור אלא התורה הזאת

דברי חיזוק

ממרן רבינו ה'אור אביגדור זי"ע
לרגל יומא דהילולא רבא א' חשון ב' דר"ח
אקטואלי לימינו אנו

מרבבה תורה מרבבה חיים, והתורה היא עץ חיים, ומכוחה ורק מכוחה עמדו רגלינו במלחמה.

ובאמת אם נשים לב בדרך כלל כשיש צרות זה קורה בזמנים של רפיון, של בין הזמנים או בשעות שאין סדרי לימוד מלאים. מובא ברמב"ם בפ' המשניות (ברכות ט, ה) שכתוב "עת

הפרו

לפעמים

רוצה לגזור

לעשות לה'

מפאת

ולומדים,

ומחסה...

שיהיה מצב

תורתך,"

שיתבטל

אפשר

הגזירה.

ולכן הרבה

דווקא ביומי

הזמנים,

בזכות

עלינו.

את החומה

(בר-לב)

שבנו (מוצבי "קו
לאורך תעלת

סואץ פרצו בקלות. אך החומת מגן של דברי תורה וכמו שמובא בשם ספר הזכות לאחי המהר"ל שגמרא זה ר"ת של ארבע המלאכים שמקיפים יהודי גבריאל מיכאל רפאל אוריאל, את החומה הזו אף אחד לא יכול להבקיע

ועלינו לדעת שזה תלוי רק בנו! עמל של תורה, תפילה, וצדקה וחסד. זה הדבר היחיד שמעורר רחמים.

תוכן הגליון

דברי חיזוק

רבינו אור אביגדור זי"ע

עמ' א

דברות קודש

מרן רבינו שליט"א

עמ' ב

דברי אלוקים חיים

מרבנינו הגה"ק זי"ע

עמ' ג

נעימות חיים

עמ' ד

עובדות חיים

עמ' ה

פניני חיים

עמ' ה

אמונת עיתך

עמ' ו

יומא דהילולא

עמ' ו

חיי אביגדור

עמ' ז

דברות קודש

מרת רבינו עטר' שליט"א

שבת בראשית

גדולה היא שבת זו שנקראת "שבת בראשית", שלא כמו שאר השבתות שאין להם שם מיוחד. אין "שבת נח" או שבת לך לך", אבל יש גם יש "שבת בראשית".

הטור או"ח (סי' רצב) כתב: ומה שתיקנו בשבת ג' ענייני תפילות – אתה קידשת, ישמח משה, אתה אחד. אתה קידשת כנגד שבת בראשית; ישמח משה כנגד שבת של מתן תורה;

אתה אחד כנגד שבת שלעתיד לבוא, שבעתיד יהיה ה' אחד ושמו אחד. זוהי גדולתה של "שבת בראשית", שהיא ממשיכה מכוחה קדושה לכל שבתות השנה ובכל שבת אחת מסגולותיה של השבת היא ה"בראשית". בשבת זו יש סגולה של התחדשות, ואפילו לימוד התורה מסוגל להבנה ולהעמקה יתירה לחידושי תורה נעלים ומועילים. על כן מן הראוי שנצל "שבת בראשית זו", שהיא תחילה מבחינת מנוף רוחני להתעלות לכל שבתות השנה. חובה עלינו להקדיש בשבת זו יתר כוחות ללימוד התורה, לגלות חידושי תורה, לקדש שבת זו בקדושה ובטהרה, שהיא תהיה בבחינת מוליד ומביא לכל שבתות השנה.

בשבת בראשית זו יש חשיבות רבתי לכך שכל אדם יקבל על עצמו איזו שהיא קבלה לפתיחת חומש בראשית, שתלווה אותו עד פרשת "זאת הברכה". אין ספק, כי דבר שהוא בבחינת "על הסדר" מדי שבת בשבתו יכול להביא תועלת רבה שאין אנו יכולים להעריך את גודל עוצמתו.

בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ (בראשית א.א). הקשה רש"י למה היה צריך להתחיל את התורה בבריאת העולם, לכאורה היה צריך להתחיל מהמצוה הראשונה שנצטוו בה ישראל והיא החודש הזה לכם ומה טעם פתח בבראשית. ועל כך תירץ, משום כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים. שאם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם שכבשתם ארצות שבעה גויים, הם אומרים להם כל הארץ הקב"ה בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו. ובאמת צריך להבין מעיקרא מה שאלת רש"י, הרי ודאי היה צריך לפתוח מבראשית על סיפור בריאת העולם, וברמב"ן הקשה הלא עניין זה עיקר ביהדות שידעו שיש בורא לעולם וזהו יסוד ושורש היהדות א"כ ודאי שהיה צריך לפתוח בזה וכיצד שואל רש"י שהיה להתחיל במצות החודש.

ואפ"ל דכונת רש"י כי עיקר ושורש היהדות תלוי ביציאת מצרים וכך גם נאמר בעשרת הדברות אנכי ד' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כב). למה לא אמר אשר בראתיך? אלא העניין הזה לא ראו בעיניהם ויכולים הכופרים להתעקש, משא"כ ביציאת מצרים שראו בעיניהם שש מאות אלף הגברים, לבד מהנשים והטף את נפלאות ה' אשר הוא שולט בעליונים ובתחתונים, ובזה אין הכחשה וזה גם העבירו לדורי דורות, לכן הקשה רש"י דהיה להתחיל במצות החודש מפני שיצאו בחודש זה ממצרים וראו בעליל כי ה' הוא האלוקים, ולכן גם כל מצוות ה' הם זכר ליציאת מצרים, כי זה שורש היהדות. בזה גם יובן מה שהקשה השפתי חכמים על קושיית רש"י דהלא מצות מילה היא קודם מצות החודש וא"כ מדוע לא שאל רש"י מדוע לא התחילה התורה במצות מילה, והתשובה לכך משום שבה אין זכר ליציאת מצרים, וקושיתו דווקא על מצות החודש שהיא המצוה הראשונה שמזכירה את יציאת מצרים שהיא עיקר האמונה שראינו בחוש את יד הבורא ברוך הוא.

ותתן גם לאשה עמה ויאכל (ג, ו)

אמרו חז"ל: אין הקב"ה מביא תקלה לבהמתן של צדיקים, וכל שכן לצדיקים עצמם. ומקשים, הרי אדם הראשון לפני החטא היה צדיק גמור, וכיצד הגיע לתקלה זו?

וכן מצינו שרבי ישמעאל בן אלישע כהן גדול ז"ל קרא לאור הנר בשבת והטה

שאלה זו נשאלו בראשונים הקדמונים, וכבר התוספות במסכת שבת י"ב, ב. הקשו מהגמרא בגיטין ז, א. השתא בהמתן של צדיקים אין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידיהן – כמו חמורו של רבי פינחס בן יאיר שלא אכל בלתי מעושר – צדיקים עצמם לא כל שכן? ותירץ רבנו תם שדווקא בדברי מאכל אין מביא תקלה, דגנאי הוא לצדיק לאכול דבר איסור ואפילו בשגגה. אבל בתקלות אחרות חיצוניות לגוף לא שומרים אותו.

והקשו עוד המפרשים שהרי מצינו בראש השנה כ"א לוי הלך לבבל ומצא אותם ביום י"א בתשרי אוכלים ואמר בסיים תבשילא דבבלאי ביומא רבה דמערבא, דהיינו שאותה שנה עיברו את החודש ויום הכיפורים חל יום אחר כך, והם לא ידעו ואכלו בו כי חשבוהו ל"א והוא היה י' בתשרי? ותירצו שהאוכל היה כשר ללא חשש, רק הזמן לא היה מתאים. כלומר היה איסור לא בחפץ על האיש.

וכן תירץ החיד"א בספרו "ראש דוד" על פי התוספות בשבת (יב). שכתבו, שדווקא כשהמאכל אסור מצד עצמו, וכגון טריפה וכדו', אז אין הקב"ה מביא תקלה לצדיק, אבל כשאין המאכל אסור מצד עצמו, אלא הזמן גורם לאסור אכילתו וכגון חמץ בפסח וכדו', אפשר שתבוא תקלה לצדיק. והביא שהרבה מפרשים כתבו וכן הש"ך על התורה, דלא נאסר אדם הראשון באכילת עץ הדעת אלא עד הלילה, ואם היה ממתין עד הלילה היה מותר לאכול מעץ הדעת ע"י קדושת השבת, נמצא שאין עץ הדעת אסור מצד עצמו, אלא הזמן גורם לאסור אכילתו, וע"ז לא נאמר שאין הקב"ה מביא תקלה לצדיקים, כיון שהמאכל מצד עצמו מותר.

וכן השיב הגאון רבנו עקיבא איגר כששאלו אותו איך בכל זאת רבי ישמעאל הטה את הנר בשבת? והרי כתב רבנו האריז"ל שהנזרה מחמץ בפסח במשהו, מובטח לו שאין יצר הרע מכשיל אותו בשום עבירה כל השנה? ובודאי שרבי ישמעאל קודש הקודשים היה זהיר מאוד בחמץ בפסח, וכיצד אירע לו כדבר הזה? כי חמץ בפסח זה דבר אכילה, ובודאי ששמרוהו מהחמץ ואיך הטה?

והשיבם כי היה תערובת חמץ שהתערב ברוב ומותר מעיקר ההלכה וחכמים גזרו בו דהוי דבר שיש לו מתירין. והוי איסור גברא ולא איסור חפצא, ובזה לא אומרים אין הקב"ה מביא תקלה.

כן מסופר שהקשתי אמו של הגאון רבי עקיבא איגר, שהרי מצאנו כמה תלמידי חכמים גדולים שנזוהרים מאד באיסור חמץ, ובכל זאת נכשלו בכמה עונות. והשיב לה בנה הגאון רבי עקיבא איגר, שגם דברי האר"י הם כעין דברי חז"ל, כי מי שנזהר מאיסור חמץ, ינצל מאיסורי אכילה כל השנה, אבל אין הכוונה שתהיה עליו שמירה שלא יחטא כלל.

כן מבארים מדברי רבינו הר"ן, שכל מה שנמצא הבטחות בדברי רבותינו, שהאדם לא יחטא, אין הכוונה בזה אלא באופן שאין אשמה כלל ביד החוטא, כלומר, הקדוש ברוך הוא שומר על הצדיק ועל מי שנזהר באיסור חמץ וכדומה, דוקא מדברים שאינם תלויים בו כלל. אבל אם יש קצת אשמה עליו, כגון שנכנס לאכול במסעדה שאין עליה השגחה טובה וכדומה, אז אין מצילים אותו מן השמים, ואפשר שיכשל אפילו באיסורי אכילה.

ועל פי זה הסביר הר"ן, מדוע נכשל שלמה המלך בסוף ימיו, שנשיו הטו את לבבו, שזהו משום שעבר והתחכם על דברי התורה, שאמרה "לא ירבה לו נשים", אבל שלמה הרבה לו נשים, ואמר, אני ארבה נשים, ולא יסור לבבי מעם ה'! ובסופו של דבר נשותיו הטו את לבבו. אבל בדבר שאין בו אשמה כלל, כגון מי שהוא זהיר בכל מעשיו, כגון רבי חנינא בן גמליאל וכיוצא בו, אזי ה' יתברך שומרו שלא יבוא לידי מכשול כלל

דברי אלוקים חיים מרוך רבינו הגה"ק זיע"א

שבהן יש "יתרון הענין האלוהי", אלא הכוונה שהמצוות השמיעות צריכות את המוסר והצדק והמידות טובות האנושיים כבסיס להן, ואם מרדו באותו בסיס הסתפק בפחות ואמר שקודם כל יתקנו את הבסיס.

במילים פשוטות, אחרי שאתה בן אדם, יש טעם בקיום קרבנות וכו"ב, אבל אם אתה לא בן אדם, אין לך מה לעבוד כעת עבודת הקרבנות וכעת הקב"ה "מסתפק בפחות" ורוצה שקודם תהיה בן אדם ורק אחר כך תוכל להגיע למעלת עבודת הקרבנות. ואין כאן הפחתה בחיוב ומעלת המצוות השמיעות אלא הזכרה עד כמה המידות האנושיות הבסיסיות של טוב וצדק ואנושיות הכרחיות ויסודיות ובלעדיהן אין מאומה והן היסוד לכל השאר. במילים פשוטות, אחרי שאתה בן אדם, יש טעם בקיום קרבנות וכו"ב, אבל אם אתה לא בן אדם, אין לך מה לעבוד כעת עבודת הקרבנות וכעת הקב"ה "מסתפק בפחות" ורוצה שקודם תהיה בן אדם ורק אחר כך תוכל להגיע למעלת עבודת הקרבנות. ואין כאן הפחתה בחיוב ומעלת המצוות השמיעות אלא הזכרה עד כמה המידות האנושיות הבסיסיות של טוב וצדק ואנושיות הכרחיות ויסודיות ובלעדיהן אין מאומה והן היסוד לכל השאר.

וכפי שאאמו"ר ז"ע היה מרגליה בפימא, על מילות הסידור "לעולם יאה אדם ירא שמיים בסתר ובגלוי", שקודם כל לעולם יאה "אדם". ורק אחר כך שייך "ירא שמיים בסתר ובגלוי".

וזה היה בבחי' הוא היה אומר, שהוא אמר את מה שהוא אחז בזה.

יה"ר שביומא דהילולא דילה, ימליץ טוב בעדינו ונזכה כולנו להתברך בני חיי מזוני ורוויחי אכ"ר.

ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלקים לעשות (בראשית ב, ג).

ומפרש הרה"ק בעל תפארת שלמה זצ"ל דהנה אנו אומרים מעין עולם הבא יום שבת מנוחה. היינו שבכל שבת בא לאדם הישר התעוררות קדושה ממה שיהיה לע"ל ב"ב שהוא עוה"ב יום שכולו שבת וכמבואר כן בספה"ק

וזהו ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו פי' שעשה הברכה ליום השביעי גם בהגלות להמשיך לו קדושה בלב שלם לישראל ממה שיהיה לעתיד בסוף כל הימים כי בו שבת מכל מלאכתו שיתבטל הכל רק ונשגב ה' לבדו ביום ההוא והוא יום שכולו שבת ומנוחה לחי עולמים. וזהו ויקדש אותו גם עתה מהקדושה אשר בו שבת מכל מלאכתו ביום שכולו שבת מכל אשר ברא אלקים לעשות.

ידועים ומפורסמים רבותינו הק' בענין לימוד תורה בשבת, שהוא שוה אלף מונים מאשר לימוד תורה ביום חול

לימוד תורה, שהוא הדביקות הגדולה ביותר ששייכת בעולם הזה יבוא וילמד אותנו על הרוממות המיוחדת השייכת לשבת קודש, אפילו בעסקי חולין ששבת קודש היא יום של דביקות ורוחניות. בשבת קודש צריכים להרגיש את הקשר האלוקי, ואנחנו צריכים ללמוד צורתה של שבת מה היא, וכיצד נשאב מן השבת את הקשר האלוקי והדביקות במהות הטוב בעצם, כדברי רבותינו. איך נדאג לכך שלא 'נפספס' את קדושת השבת, שהחיים הרוחניים שלנו יהיו מבוססים על שבת קודש.

בשבת קודש אנחנו לא רק לומדים תורה, אנחנו מתחברים אל הרוחניות של העולם.

הנה עומדים אנו בשבת קודם יומא דהילולא של כ"ק אאמו"ר זיע"א, שראינו אצלו מהי משמעות של שבת קודש, שהיה כולו רוחניות, וממנו שאבנו את הכוחות והכמהיה ללימוד התורה והשקידה בה, אף מתוך הדחק.

ובפרט בשבת קודש הקרין מעין עולם הבא, בשירות ותשבחות לא-ל חי ובתפילות הנרגשות בקולו הערב בפרט ששימש כשליח ציבור, ובלימוד התורה בשקידה וכל זאת מתוך פשטות וענווה.

יה"ר שנזכה להמשיך בדרכו והוא ימליץ טוב בעדינו, אכ"ר

הנה עומדים אנו בשבת קודם יומא דהילולא רבה, של כ"ק מרוך אאמו"ר זצוק"ל בעל אור אביגדור זיע"א.

מובא בחיד"א עפ"י דברי הזה"ק שיעקר עליית הנשמה מדרגה לדרגה הוא בשבת שקודם היא"צ, ועליית הבן למפסיר מסייע ועושה נייחא לנשמת הנפטר (כמ"ש ברמ"א יו"ד סי' שע"ו סעי' ד'). המקור להדלקת נר ביארציט הוא בדברי הרא"ש שכתב שנוהגים שכל אחד מדליק נר בערב יום הכיפורים, כי כבוד הוא לה' יתברך לכפר על אביו ואמו, שנאמר (ישעיה כד טו): "בָּאֲרִים כִּבְדוּ ה'". (ארחות חיים, הכל בו והרמ"א) ומכאן נהגו שגם ביום פטירת אביו או אמו מדליקים נרות לעילוי נשמתם, מידי שנה. ובשו"ת כתב סופר כתב, שמנהג זה יש בו מצות עשה של כיבוד אב ואם.

ומעשה היה עם הגה"ק בעל מנחת אלעזר ממונקטש זיע"א ששלח שליח מיוחד לבלי יום טוב שני של סוכות להדליק נר על קבר אביו הגאון הקדוש בעל דרכי תשובה זצוק"ל.

כתב רבנו האר"י: יש לערוך את היארציט להורים מידי שנה בשנה, ואפילו אחר מאה שנה. כי בכל שנה ושנה, דנים שוב את הנפטר, בבניו ובנותיו שהשאיר אחריו. אם הם הולכים בדרך ה', מעלים אותו לדרגה גבוהה יותר, ואם חס ושלום להיפך, להיפך.

וזו לשון הרה"ק החיד"א זיע"א (רב פעלים ח"ד סוד ישרים סימן יז): יום האזכרה, אין לו גבול בשנים, ואפילו אם יחיה הבן מאה שנים אחר פטירת אביו או אמו, צריך לעשות כל ימי חייו אזכרה למנוחתם כנהוג, וכבר מצאנו שהעיד רבי חיים ויטאל ז"ל על רבנו האר"י ז"ל, שהיה עושה אזכרה לאביו יותר משלושים שנה משנפטר אביו, כי אביו נפטר בהיותו קטן. וידוע כי אביו היה צדיק וחסיד גדול, ונגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב, ועם כל זה, כל ימיו של רבנו האר"י ערך את האזכרה בשביל אביו, והיינו בשביל העילוי שיתעלה מדרגה לדרגה. נמצא שאין גבול לזה, אלא כל ימיו של הבן צריך לעשות יום הזיכרון למנוחת אביו. וגם דע, כי מלבד העילוי שיהיה לנפש האדם אחר שנכנס לגן עדן בהדרגות, מדרגה אחר מדרגה, הנה עוד יהיה לנפשו דין ומשפט בכל פעם שתעלה ממדרגה למדרגה, ואם כן תמיד יש תועלת לנפש האדם מכח מעשים טובים של בנו, אפילו אחר מאה שנים ויותר. ע"כ.

על כן התכנסנו תלמידים כבנים, להעלות זכרו של כ"ק אאמו"ר זיע"א, שכידוע קיים את המאמר: 'במקום שאין איש השתדל להיות איש' וקיבץ אחר השואה את השרידים שנותרו לפליטה וזכה כרעם בעיר קרלי ודאג להם לרוחניות וגשמיות כאחד, עד שהעלה אותם לארצינו הק'.

יה"ר שימליץ טוב בעדינו ונזכה כולנו להתברך בכל הישועות אכ"ר.

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ (א, א)

רבינו האור החיים הק' מביא את דברי חז"ל: 'כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים'. ומבאר את הענין, שאם הדברים יצאו מתוך 'הגוף' אינם יכולים ליכנס ל'נפש' השומע, אבל אדם ירא שמים, הוא מדבר מתוך עמקי נפשו, ולכן דבריו נשמעים לנפשות אחרים, כי הדברים יוצאים מנפשו לנפש השומע. ובזה מפרש בדרך רמז את הפסוק, שאם האדם רוצה להשמיע דברי מוסר ויראה, אז הסדר הוא, 'בראשית' בתחילה צריך להיות 'את השמים' שהוא בעצמו יהיה לו יראת שמים, ואחר כך 'את הארץ' יוכל להשמיע גם לבני הארץ יראת שמים.

ומבואר בכוזרי (מאמר ב' אות מ"ח) שעל אף שישנם פסוקים רבים בנביאים שמשמע מהם שאין חפץ לה' כלל במצוות שאין להן טעם שכלי וכגון קרבנות, וכגון החפץ לה' בעולות וזבחים ועוד הרבה. והעיקר הוא רק המצוות שיש להן טעם ומובנות בשכל אנושי, מה שמכונה "מוסר הנביאים". והנצרות הבינה מזה שהקב"ה ביטל את הציווי על המצוות "הפולחניות" ונשארו רק הציוויים המוסריים.

ואומר הכוזרי שוודאי אין הכוונה לומר שיעזבו חלילה את המצוות השמיעות שאין בהן טעם שכלי ומוסר אנושי וכגון קרבנות, כיוון

נעימות החיים

חיוב מיתה בעוון אי נשיאה בעול

רשימה של כל בתי הכנסת בבית וגן, פירוט של המניינים והשיעורים בכל בית כנסת, זמני התפילות והשיעורים.

היהודי התפעל מאוד מקבלת הפנים המיוחדת הזו. הוא הגיע מרחוק, המקום זר לו, הוא לא מכיר את השכונה, והנה טורחים כל כך עבורו כדי לסייע לו למצוא את בית הכנסת ואת שיעורי התורה המתאימים לו.

חלף זמן, ולאט לאט היהודי הסתגל לשכונה. לימים, בנו של אותו אברך חלה ל"ע, והיה צריך להטיס אותו לארצות הברית. עסקנים מהשכונה אספו כסף למימון הוצאות הרפואיות הגדולות, אך עדיין היה חסר סכום כסף רציני.

ואז נודע הדבר לאותו יהודי. בלי אומר ודברים הוא יצר קשר עם העסקנים ונטל על עצמו להשלים את מלוא הסכום החסר.

כאשר האברך הזה קיבל את פניו של התושב החדש בהושטת עזרה, הוא, כמובן, עשה זאת לשם שמים ולא חשב על איזו תועלת אישית שתצמח לו. אבל זה שכרה של הסברת פנים לזולת! הוא האיר פנים לזולת, ומידה כנגד מידה ה' האיר לו פנים.

רבי חיים ברים זצ"ל היה אומר: הבקשה הגדולה ביותר שעם ישראל מבקשים מהקב"ה היא הבקשה בברכת המזון שבה אנחנו אומרים "הרחמן הוא יתפאר בנו לנצח נצחים". מתי ה' מתפאר? "ישמח ה' במעשיו" (תהלים קד, לא). ונאמר (דברי הימים א טז, כז): "עוז וחדוה במקומו", כשהקב"ה במקום שלו – תמיד יש רק שמחה.

אומר ה"כלי יקר": בסוף הפרשה נאמר (ו, ה-ו): "וירא ה' כי רעה רבת האדם... ויתעצב אל לבו". לא מצינו ביטוי חריף כזה בשום מקום אחר. הקב"ה הוא מקור השמחה בעולם, ומתי היתה עצבות לפניו? כשהדור מושחת במידות, כשאין הארת פנים זה לזה.

בסוף תפילת שמונה-עשרה אנו אומרים: "שים שלום טובה וברכה... וברכנו אבינו כולנו יחד באור פניך כי באור פניך נתת לנו תורה וחיים אהבה וחסד צדקה ורחמים ברכה ושלום". רשימה ארוכה של כל סוגי הברכות. ומתי זוכים לכל זה? כשיש הארת פנים.

שאלו את מרן הגאון רבי חיים קניבסקי זצ"ל: היכן מתפללים על שידוכים? והשיב: בברכת כהנים – "יאר ה' פניו אליך ויחנך". כאשר יש הארת פנים של הקב"ה, הוא יתן לך חן, וכך יבוא השידוך. ובמה הכל תלוי? במה תלוי כל הבית שיקימו אחר כך? בהארת פנים.

(רבי גואל אלקריף שליט"א – שש באמרתך בראשית)

מרכז "אמונת חיים" קראלי

פרנס השבוע

ידידינו עוז האי גאון וצדיק חסידא ופרישא
כ"ק מורינו **מרדכי מוזס** שליט"א
גאב"ד קראלי בני ברק
לרגל שמחת הולדת הבן במז"ט
יה"ר שירוה ממנו רוב נחת ותענוג דקדו

לזכר עולם יהיה צדיק

הגה"ק משה זי"ע
בן הרה"צ שמואל זיע"א
בעל החתם סופר
נלב"ע כ"ה בתשרי ה'ת"ר
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הגה"ח ישראל צבי ז"ל
בהרה"ח אברהם אלטר ז"ל
רויטמן
נלב"ע כח תשרי תשפ"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק אדונינו מורינו ורבינו

הגה"צ יצחק צבי משה זי"ע
ברא כרעא דאבואה
אדמו"ר אביגדור מוזס זצ"ל

מקראלי

נלב"ע ד' טבת תשעט
זכותו יגן עלינו ועכ"א
ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

הרה"ק לוי יצחק זי"ע
בן הרה"ק מאיר זיע"א
מברדיטשוב
נלב"ע כ"ה בתשרי ה'תק"ע
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלב"ע יב כסלו תשפ"א
ת. נ. צ. ב. ה.

כְּנִיכֵי הַיָּיִם

בראשית ברא אלוקים את (א, א)

את ר"ת א'מונה תמימות בא לרמז שראשית כל, ברא אלוקים את אמונה ותמימות, שבהם יכולים אנו להתעלות, הן כשאנו עוסקים בשמים דהיינו רוחניות, והן כשאנו עוסקים בארץ דהיינו גשמיות.

(אור אביגדור)

בראשית ברא (א, א)

אומרים בתפלה "המחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית", והלא אין אנחנו רואים שום חידוש, כי כמו שהי' אתמול כך הוא היום. אבל רבותינו ז"ל אנשי כנסת הגדולה והנביאים המה השיגו וראו בגודל רוח קדשם חידוש של מעשה בראשית של כל יום, ודרשת רש"י ז"ל על הכתוב (תהלים יט) יום ליום יביע אומר וכו', מעשה בראשית מתחדשת מיום אל יום וכו' עיי"ש, לכן תיקנו זה הנוסח בתפלה. ולא עוד אלא אדם בעצמו שנקרא עולם קטן, ג"כ נעשה ברי' חדשה בכל יום.

(טהרת הקודש)

וישלחו ה' אלוקים מגן עדן וגו' ויגרש את האדם (ג, כג – כד)
הנה ראוי להתבונן כי בכל העונשים שנענש אדם הראשון לא מצינו שנידון להיות מיורדי גהינום, אלא דאמרו חז"ל (ב"ר פמ"ח, ח) דאברהם יושב בפתח הגהינום ואינו מניח לינימול ליכנס לתוכה, ואותן שחטאו יותר מדי, מעביר הערלה מע"ג תינוקות שמתו עד שלא נימולו ונותנה עליהם ומורידן לגהינום.

והנה אמרו במדרש (שוח"ט מזמור ט) שאדה"ר היה אחד מ"ג שנולדו מהולים, ולכך יתכן לומר שהיות והוא היה תחילת בריאתו של הקב"ה כלשון המדרש שם ומשום שיצר אותו כמו כפיו כשהוא מהול לכן לא יתכן שיומשך עליו ערלה לידון בגהינום.

(חוקי חיים)

ויהי ערב ויהי בקר (א, ה)

קודם ערב ואחד כך בוקר, כי אצלנו היום הולך אחר הלילה, לא כן אצל האומות הלילה הולך אחר היום. וזה הוא גורלו של עם ישראל, הלילה המרמז ליסורים הוא אצלנו קודם, ותקנתו שאחר היסורים יבוא יום ישועתנו, ואצל האומות הוא להיפך, כאמור צדיקים תחלתן יסורים וסופן שלווה והרשעים להיפך. ומפאת זה אצלנו עם ישראל יום השבת הוא ביום האחרון של השבוע, ואצלם יום מנוחתם הוא בתחלת השבוע, יען אצלנו תהיה המנוחה בסוף, ואצלם בסוף יסורים.

(אמרי שפר)

ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמינו כדמותנו (א, כו)

י"ל דאם אדם רוצה לקדש עצמו להיות אדם השלם, צריך להיות קודם אתערותא דלתתא לקדש עצמו מלמטה, ואחר כך מקדשין אותו מלמעלה, כמו שאמרו חז"ל פתחו לי פתח כחודו של מחט וכו', ואחר כך מסייעין אותו מלמעלה דאלמלא עוזרו אינו יכול לו (קידושין ל, ב) וזה ויאמר אלקים, שהקב"ה אמר להאדם נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, לעשות אדם השלם צריך שנעשה אני ואתה, שיהיה אתערותא א דלתתא קודם, ואחר כך מסייעין אותו מלמעלה

(צמח צדיק, י"ד כ"ט תשרי)

רמזי חיים

וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה (בראשית ב', ב')
הנה עשרים החטופים אחרונים שיצאו בהושענא רבא תשפ"ו מהשבי, היו בשבי 738 ימים.

ומעניין מאד שזה כמספר "תשלח", שאז שלחו אותם הביתה. וכן עוד רמז נאה, שהנה 738 בגימטריא "שבת לו", רמז שצריך כל אחד להתחזק בשמירת השבת כראוי,

וזה יהיה לנו שמירה מכל האויבים. וכידוע שבשמחת תורה תשפ"ד, הישובים שהיו שומרי שבת, ניצלו מהטבח הנוראי.

בברכת חורף בריא ובשורות טובות לעד אמן כן יהיה רצון בברכת כהנים באהבה כעתירת

גמליאל הכהן רבינוביץ

מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס ג"ג אני אודך

עובדות חיים

ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ (א, כח)
בתקופת מגוריו של האור החיים הקדוש בעיר סאלי שבמרקו, לא רצה לעשות תורתו קרדום לחפור בו, ומצא את פרנסתו בהיותו חייט אמן ומומחה לשזירת חוטי זהב וכסף בבגדי פאר. נוהג היה להקדיש מעט זמן לפרנסתו, עשה תורתו קבע ומלאכתו עראי, וכאשר היה מרוויח בתחלת החדש די צרכו, היה סוגר את בית מלאכתו עד תחילת החודש הבא. פעם באו אליו שליחי המושל, ובידם הזמנה לשזירת חוטי זהב בבגדים הרבים שהכינו לבני המשפחה לרגל חתונת הבת. סירב האור החיים לקבל את העבודה, והסביר לשלוחי המושל שהוא הרוויח כבר החודש די צרכו. כששמע המושל את סירובו, חרה אפו וצויה לעבדיו להשליך את האור החיים הק' לגוב האריות שבחצרו, לאחר שהרעיבם כהוגן. לפליאת אנשי החצר, לא נגעו האריות בטרפם לרעה, והאור החיים ישב ביניהם כשהוא מזמר פרקי תהילים בקול ערב, והאריות כאלו מאזינים לזמרתו. מיהר המושל להעלות את האור החיים הק' מן הבור, העניק לו מתנות רבות וביקש את סליחתו על שפגע בכבודו, ושם שמים התקדש ברבים.

ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי (א, לא)

באחד המערכות היה נצרך מרן בעל הדברי יואל זיע"א לשליח מיוחד שיסע לעיר הבירה וושינגטון לסדר כמה ענינים, ומרן ישב אז עם הגר"י הוטנר זצ"ל וטכסו עצה את מי לשלוח לשם ואמר מרן שצריך לשלוח אחד ששומר פיו ולשונו ומכסה סוד והציעו אז שמו של עסקן אחד שכוחו יפה לזה, אמר מרן בדרך צחות שהעסקן הזה דומה לאחד שקידש על היין והסתכל בתוך הסידור וקרא מתוכו בקול רם כמו שכתוב שם 'בלחש ויהי ערב ויהי בוקר בק'ל רם יום השישי', והיינו שמכריז בקול רם שיש כאן סוד גדול. (נמלצו לחכי)

וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה (ב, ב)

הברון רבי שמעון וואלף רוטשילד (המכונה 'דער פרנקפורטער רוטשילד' שהיה אצלו תורה וגדולה במקום אחד) מוחזק היה לירא שמים וירא חטא, זהיר בקלה כבחמורה. פעם אחת, ובשבת היה מעשה, נדדמן למקום אחד עם רב אחד מגדולי הדור הציץ בו הרב, וראה ששערותיו אינן סדורות לו, מחמת איסור תסרוקת בשבת. 'אדוני הברון' – אמר הרב – 'מר ושכמותו מותרים לכל הדעות בתסרוקת בשבת, הואיל וצריכים הם למלכות'. 'חוששני' – חייך הברון – 'שאני איני בכלל היתר זה, שכן לא אני צריך למלכות אלא מלכות צריכה לי'.

ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו (ב, יז)

הרבי ר' זושא מאניפולי פנה פעם לאחיו הרבי ר' אלימלך מליז'נסק ותמה בפניו "הרי מקובל שבאדם הראשון היו נשמות כלל ישראל עד סוף כל הדורות, ואם כן איך הנחת לו לחטא ולאכל מעץ הדעת?" השיבו רבי אלימלך: "אחי יקירי, טוב היה לאדם שיאכל, שכן אם לא היה עושה כן, היה שריו כל ימיו בהרהורי הכפירה שהטיל בו הנחש בשעה שפיתה אותו לאכול מעץ הדעת ואמר לו 'ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלוהים יודעי טוב ורע', והרי הרהורי עבירה קשים מעבירה (יומא כט) לכן מוטב היה שאכל, וכך נוכח לדעת שגם לאחר האכילה נותר כמות שהוא."

בזעת אפך תאכל לחם (ג, יט)

איש אחד נכנס פעם אל הרה"צ רבי נטע מוייליפולי זצוק"ל והתאונן לפניו שיש לו פרנסה טובה ובהרחבה, אמנם הוא עמל כ"כ והעבודה קשה לו, ענה לו הרה"צ הרי כך כתוב בתורה בזיעת אפך תאכל לחם, אלא אם משכימים בבקר בשעה חמישית ועמלים בדברי התוס', יוצאים בזה מאמר הפסוק הנ"ל והפרנסה באה בניקל.

(ניצוצי התורה)

אבות עיתר

תוספות מפורש במסכת סנהדרין

מסופר, פעם אחת ישב הרה"ק רבי שלום מקאמינקא זצ"ל אצל הגאון בעל ישועות יעקב מלוב זצ"ל, נכנס אצלם איש אחד וסיפר בבדיחות הדעת כי לאחרונה הכיר מנהג חדש בין חסידים. נזדמן לו לשבות בשבת-בראשית בין חסיד הרה"ק רבי רפאל מבערשיד זצ"ל וראה אותם רוקדים במשך כל השבת "שבת בראשית אלע אין איינעם" [=כולנו כאחד], התפלא הגאון מלוב, ואמר מילא אם אין עוסקים בתורה עוסקים בשירות ותשבחות, אבל לבלות כל השבת בדברים שלא נשמעו מעולם, אתמהא! השיב לו הרב מקאמינקא הלא הוא תוספות מפורש במסכת סנהדרין דף לז ע"ב ד"ה מכנף!

התוספות שם מצטטים מ"תשובת הגאונים" שמלאכי מעלה אומרים שירה בכנפיהם. ושש כנפים לאחד וכל כנף אומר שירה אחת ביום אחד מששת ימי החול, ובהגיע יום השבת אומרים המלאכים לפני המקום: רבש"ע, אין לנו עוד כנף לומר בו שירה! והקב"ה משיב להם יש לי עוד כנף אחד בארץ שאומר לפני שירה והם ישראל שנאמר (ישעי' כד, טז) "מִכְנָף הָאָרֶץ זָמַרְתָּ שְׁמֵעֲנוּ", ואז נעשים המלאכים טפלים לישראל ואומרים שירה עמהם. והנה הרי אמרו חז"ל (בר"א, ד) שהמלאכים נבראו ביום השני, ורק אז התחילו לומר שירה נמצא שבשבת בראשית נותרה להם עוד כנף לומר בה שירה ולא הוצרכו להיות טפלים לישראל אלא היו שווים עמהם, ומכאן המקור לשירה זו של שבת בראשית כולנו כאחד...

אמרי פנחס השלם - נספחים (עמ' תקט"ז)

בית הוראה "זכרון משה" קראלי

הרב גמליאל 052-7128536 הרב מאיר 053-3187226

קול קראלי

074-7962278 אידיש

03-7236730 עברית

שמעו ותחי נפשכם

לזכר עולם יהיה צדיק

הדפסת והפצת גליון השבוע

לז"נ נשמת עט"ר מאור עינינו גאון עחינו

אדמו"ר הגה"צ אביגדור צוק"ל

רבה של העיר קראלי ברומניה

בן רבינו הרה"צ ר' משה מטשערטע זיע"א

לרגל יומא דהילולא ב' דר"ח חשוון

ת.נ.צ.ב.ה.

הילולא דצדיקא

הרה"ק אברהם דוד בוטשאטש זצ"ל יא"צ כ"ט תשרי

ה"אשל אברהם" מבוטשאטש כאשר עזב הגאון רבי משולם איגרא זצ"ל את בוטשאטש לכהן פאר בטיסמניץ, הוא הצביע על הגאון רבי צבי הירש קרא זצ"ל, מחבר "שאלות ותשובות נטע שעשועים", כמי שימש כרב העיר. אף כי קודם לכן שימשו במקום רבנים מצוקי ארץ, זכור רבי צבי הירש באופן מיוחד. כי הוא קבע את ישיבתו בעיר ולא התגורר בה בארעיות. רבי צבי הירש לא עזב את בוטשאטש עד לפטירתו ובה מנוחתו כבוד. עם פטירתו, בשבת תקע"ד, נקרא חתנו, הגאון רבי אברהם דוד וורמאה זצ"ל, למלא את מקומו. רבי אברהם דוד, המפורסם בספרו "אשל אברהם" על השולחן ערוך, היה תלמידם חביבם של הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע והרה"ק רבי משה לייב מסאטוב זי"ע (ראה מה שמספר ה"אשל אברהם" עצמו בהקדמה לספרו "תפילה לדוד"). כבר מגיל עשרים ישב על כס הרבנות בעיר יאזלוביטש, וכאמור – עם פטירת חותנו הגדול נקרא לכהן פאר בבוטשאטש. בתפקיד זה נשאר בעל ה"אשל אברהם" כל ימי חייו, עד לפטירתו בכ"ט תשרי תר"א. רבי יקותיאל קאמלהער ז"ל בספרו הנודע "דור דעה" מספר על שני מפגשים בין ה"אשל אברהם" ורבי משולם איגרא: הראשון אירע כשרבי אברהם דוד היה נער צעיר לימים. רבי משולם, ששימש אז כאב"ד טיסמניץ (ראה על כך בגליון 'קשר' הקודם), הגיע לביקור בנדבורא, עיר הולדתו של ה"אשל אברהם. "כך הוא מספר: "ותערוג נפש העלם אברהם דוד לראות הדר גאון... וישם רגלו על אופן המרכבה. ויהי כראות הגאון, ויושט לו את ידו, ויעלה אל המרכבה. וידבר עמו בלימודים, וישאלהו שאלות שונות והוא השיב לו כהלכה בעמקות, וחש הגאון עתידות לו כי יהיה מורה הוראה בישראל, מופת לכל גאוני הדור".

פגישה נוספת ביניהם היתה כשרבי אברהם דוד כבר היה אברך צעיר, חתנו אב"ד בוטשאטש. רבי משולם איגרא, הגיע לביקור בבוטשאטש עיר הולדתו, וכובד לדרוש בבית הכנסת. בסופה של הדרשה, הצביע על האברך הצעיר ואמר: "אך האברך הזה, אשר עומד בקרן זוית, הוא הבין דברי... פסיקת ההלכה - עבדות לקהילה עסוקו בעיני הלכה ופסיקה היתה תמצית חייו ממש. הוא היה יושב בבית המדרש שעות ארוכות ושם, כשהוא עטור בטלית ותפילין, מלבן עומקה של הלכה וכותב תשובות לשואליו בדבר הלכה. מידי יום ביומו היה מעלה על הכתב את חידושי תורתו. אחד מתלמידיו מספר שחוק עשה לעצמו ה"אשל אברהם", לכתוב מידי שבוע שמנה עשרה חידושים בהלכה. בתקופה מסוימת בחייו אף הגדיל לעשות והכפיל את סכום חידושי התורה שכתב בשבוע. הגאון בעל ה"שואל ומשיב" מספר בהסכמתו לספר "דעת קדושים" את הדברים הבאים: "ראיתי כי אף שהיה אחר חצות היום, והיה מעוטף בטלית ותפילין וכתב חידושי ועדיין לא אכל, בכל זאת חביב עליו דברי תורה".

סדרי הנהגתו, כמו גם העובדה שהתפלל בנוסח "ספרד" וכמנהג החסידים, קומם עליו כמה מבני הקהילה שלא הורגלו למנהגים אלו. אבל הוא זצ"ל לא השיב למחרפיו דבר. עול הרבנות שבו נהג לא היה עבורו אלא מחויבות לציבור הקהילה. עד כדי כך חש שהשררה אינה אלא "עבדות", עד שנמנע לגמרי משתיית משקה חריף. הוא רצה להיות תמיד פנוי לענות לשואליו. אפילו בחג הפורים, לא קיים את מצות היום רק אחר חצות הלילה, שעה שאף אחד כבר לא יבוא לשאלו בהלכה. רק אז חש עצמו משוחרר לקיים חובת היום... בערב ראש חודש חשוון תר"א, נתבקש בעל "אשל אברהם" זצ"ל לישיבה של מעלה ונפטר לבית עולמו. בשל יראת הכבוד שחשו מפניו, לא היינו בני הקהילה למנות מישהו שימש כמרא דאתרא במקומו של ה"אשל אברהם". גם בנו של ה"אשל אברהם", שהיה גאון וצדיק מפורסם, לא שימש בתפקיד אחר אביו. היה זה על פי ציווי של אביו שלא להושיב את בנו על כס הרבנות. בני העיר הסבירו שהוא חש שהשררה תעבור בירושה, ולבסוף ימונה כרב מי שאינו ראוי לכך. לכן אסר על הקהילה למנות את בנו. הבן המשיך בנשיאות בית מדרשו של אביו, בית כנסת בו התפללו כמנהג החסידים, ואילו הגאון רבי אברהם תאומים זצ"ל בעל "חסד לאברהם" שימש כדיין בעיר.

לעילוי נשמת

מרת אסתר ע"ה

בן הרב יעקב ווינברגר שליט"א

נכדת רבינו האור אביגדור זי"ע

נלב"ע כ"ט תשרי ה'תשפב

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

רביה"ק אברהם דוד זי"ע

בעל "אשל אברהם"

אבד"ק בוטשאטש

נלב"ע ביום כ"ט תשרי תר"א

ת.נ.צ.ב.ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

הרה"ק מנחם מנדל זי"ע

בן הרה"ק חיים זיע"א

בעל הצמח צדיק

נלב"ע כ"ט תשרי

ת.נ.צ.ב.ה.

חיי אביגדור

מתולדות חייו והנהגתו בקודש של
הצדיק מקראלי
רבינו אביגדור בן ר' משה זיע"א
יומא דהילולא רבא אי חשון

תולדות אדם

רבינו הגה"צ אביגדור מוזס זצוק"ל נולד בשנת תרס"ז בעיירת טשערטעז הונגריה (כיום רומניה).

כבן בכור לאביו הגדול האדמו"ר הגה"צ רבי משה זצ"ל. רבם ומאורם של בני העיר טשערטעז והגלילות.

בימי ילדותו כבר ניכר כי לגדולות נועד, וגדולי דורו השתעשעו עימו, בגיל 12 התייתם מאביו זצ"ל, ואימו הרבנית הצדקנית מרת פעריל ע"ה גידלה אותו יחד עם 9 אחיו הקטנים.

עשה לך רב

בימי בחירתו התקרב להרה"ק רבי אהרן ראטה זצ"ל בעל שומר אמונים ואף זכה לשמשו, כשביקר אצל אחיו זצ"ל בעיר טשערטעז. כמו כן הסתופף רבות בצילם של הרה"ק בעל חקל יצחק מספינקא זצ"ל, והרה"ק רבי אליעזר מביקסאד זצ"ל והיה מקורבם ואהובם של רבים מגדולי דורו.

השקדן

כבר בצעירותו נודע כמתמיד עצום ושקד על התורה ועל העבודה, ובגיל 17 נבחן והוסמך להוראה ע"י גדולי הדור.

בחופה וקידושין

כשהגיע לפרקו נישא עם זוגתו ע"ה, ונולדו להם 5 ילדים, אשר ניספו כולם בשואה הי"ד.

ממלא מקום

בחתונתו הוכתר כמ"מ אביו כרבה של העיירה טשערטעז, ושמר בעוז על חומות הדת ופיתח את חיי הקהילה היהודית.

פודה ומציל

בימי השואה האיומה ולאחריה נחלץ לעזרת עם ישראל, והציל אלפים מישראל. כמו כן אחר שהובל למחנות העבודה, נחלץ שם לעזרת החלשים ובפרט הבנשקי"ם שהיו מטבעם עדיני נפש ולא הורגלו לעבוד.

ורבינו זצ"ל שהיה מטבעו גיבור חיל, עבד בנוסף על המשימה שהוטלה עליו השלים גם את עבודות הפרך שהוטלו עליהם, ובכך למעשה גם הציל אותם.

עמוד צלותהון

כמו כן בלט במחנות, כשהיה ממלמל כל העת, פסוקי תהילים, והיה מסיים כל יום 3 ספרי תהילים אותם אמר בעל פה.

משואה לתקומה

אחר השואה כשהתברר שכל בני משפחתו ניספו, נישא שנית עם הרבנית בינה ע"ה בת הגה"צ יצחק צבי גירנוואלד זצ"ל הי"ד מאונגוואר סאנסילוי (אחיינו של בעל הערוגות הבושם זצ"ל) מגזע המהר"ל מפראג זצ"ל.

מרא דאתרא

כשנה אחר מכן, נעתר לקבל עליו את עול משרת הרבנות בעיר קראלי, ועבר להתגורר בבית רבני העיר, ששכן בבנין בית הכנסת

הגדול בעיר, בה התגורר בין היתר הרה"ק מסאטמאר זי"ע בכהנו כרב העיר.

במקום שאין איש היה איש

על אף שכל חייו ברח מפרסום וכבוד, קיים את הפסוק במקום שאין איש היה איש, ופעל במסירות נפש לכל צרכי הדת בעיר, ובנה החל מהיסוד מוסדות תורה וחינוך וכן מקוה טהרה, כשגולת הכותרת התלמוד תורה אותה פתח והנהיג ביד רמה, תחת השלטון הקומוניסטי.

מסירות נפש למען השבת

היות והילדים היו מוכרחים ללכת לבית ספר הנכרי אף בשבתות, היה רבינו משחד את מנהל בית הספר בבקבוקי בירה וודקא, בכך הציל את הילדים מחילול שבת.

גאווה דקדושה

רבינו הכניס בילדיו את הגאווה דקדושה, ובניו היו היחידים בכל העיירה שהלכו עם פאות וציציות גלויים, ללא מורא.

הרבי של כולם

התפרסם שמו, עלה מדרגה לדרגה ונקשרו אליו תושבי קראלי והסביבה, וראו בו רבם ומאורם לכל דבר וענין, ורבים מהם אף השתתפו בשבת אחים שהיה עורך מידי שבת בשבתו.

בחג הסוכות היו כל תושבי העיר, עומדים בתור, בכדי לברך על האתרוג של רבינו זצ"ל, שהיה המהודר ביותר בעיר, כמו כן היה רוכש ובוחר את ד' מינים, אותם היה מחלק לנזקקים.

הצלת נפשות

בשנת תשי"ח היה רבינו אמור להעלות לארץ הקודש אלא שמסר את הדרכון שלו, ליהודי שהסתתר עם השלטונות והיה בסכנת מוות, שיברח עם דרכונו, ובכך למעשה גם סיכן את חייו.

ארי עלה מבבל

בשנת תשכ"ב עלה לארץ הקודש, והשתכן בירושלים עיה"ק, כשגיסו הרה"צ ר' ישעי' גרוסמן זצ"ל, מסר לו את דירתו.

רב בגמזו

כשנה אחר מכן נעתר להפצרת גאב"ד גמזו זצ"ל ועבר להתגורר בישוב גמזו, ומונה ע"י לנהל את הענינים הרוחניים במקום.

הכל מעלין לירושלים

כשהילדים גדלו עבר לירושלים עיה"ק, בה הסתיר את גדלותו ועובדת היותו הרבי של קראלא, ולפרנסתו כיהן כר"מ בישיבות סאטמאר ושומרי אמונים.

עמוד צלותהון

מידי יום היה רבינו זי"ע גומר את כל ספר התהילים עבור הזקוקים לישועה, כשהגיע לפניו הזכרה קשה, היה אף אומר שלוש ספרי תהילים ביום, ולא הפסיק להעביר עד שהגיע הבשורה הטובה.

כן נודע בקולו הערב, וגם לעת זקנותו שימש בירושלים כבעל תפילה בימים הנוראים והיה בעל קורא מידי שבת בשבתו.

אלא שרבים מבני קהילתו המשיכו להתייעץ עימו ולהתברך מפיו שלא חזרו ריקם, אף לעת זקנותו, נראו גדולי תורה רבים בהם רה"י הגאון רבי אברהם אטיק זצ"ל שבאו להתברך מפיו וראו ישועות רבות.

ישועות לרוב

הקפיד כל השנים לבנות את סוכתו לבד, וראה בכך זכות גדולה שלא ויתר עליה, אולם בשנותיו האחרונים כשקשתה עליו המלאכה, הרשה לקבוצת בחורים מבוגרים מיישיבת בריסק, להקים לו את הסוכה, וכולם התאסרו באותה שנה, מאז נודעה זאת כסגולה לישועה, וכל שנה ערב סוכות היו את הסוכה בונים בחורים מבוגרים וכולם נושעו.

טבעות הסגולה

רבינו זצ"ל היה מחלק אחרי סוכות את טבעות הלולב, ואמר שבנות מבוגרות שיענדו אותם ויבקשו את זיווגם, וכולם אכן התאסרו באותה שנה.

יסורים באהבה

איבד בחייו את בנו הבחור זאב ארי'ה לייב זצ"ל, נפטר ביום הכיפורים וקיבל זאת בדומיה כאהרן הכהן, וכן מעולם לא דיבר ממשפחתו וחמשת ילדיו, שאיבד בשואה האיומה.

הסתלקותו

רבינו זצ"ל הסתלק לשמי רום בליל שב"ק בראשית א' חשון ב' דר"ח תשנ"ח, בגיל צדיק (90).

דור ישרים יבורך

הותר אחריו בנים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות.

ממלא מקומו

בנו הגדול מ"מ אדמו"ר הגה"ק יצחק צבי משה זצ"ל שכיהן באותה עת כמו"צ וראש כולל בב"ב וכסופר סת"ם, הוכתר ע"י האדמו"ר מצאנז זמ"ג ראד זצ"ל למלאות מקומו בקודש

תל תלפיות

מנו"כ בחלקה שקנה בחייו בהר הזיתים, חלקת גניזת סת"ם, (סמוך ונראה לציון הרה"ק בעל השומר אמונים זי"ע ולאחל צדיקי בית גור). ציונו הק' נודע בפרט בשנים האחרונות כתל תלפיות ומאות נושעו במקום,

ישיבה על קברו

אחר פטירתו הקים נכדו מרן רבינו שליט"א כולל להוראה "אור אביגדור" בבני ברק, בנשיאות מרן רבינו בעל יגד משה זי"ע ממנו יצאו רבנים ומורי הוראה.

וכן מפעלי תורה חינוך וחסד על שמו וזכרו הטהור.

סעדינו ואושעה

סגולה מיוחדת נודעת להדליק נר ולתרום סעודה לזכרו ביומא דהילולא א' חשון.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אכי"ר

מה כאן עומד ומשמש אף שם עומד ומשמש

עולו ואתכנשו להילולא דצדיקיא

לאור הישועות והניסים והנפלאות

בהם ראו ונושעו

פוקדי הקבר בפרט ביומא דהילולא
של המנורה הטהורה, פועל הישועות

הצדיק מקראלי

מוריננו רבינו עטרת ראשינו

אביגדור בן ר' משה

החל בא' חשון ב' דראש חודש

תתקיים אי"ה

ביום שלישי פר' נח ער"ח

מעמד ישועות

עליה המונית ותפילות רבים

בציון הקדוש

במרומי הר הזיתים

חלקת גניזת סת"ם גוש ב'

(מול תחנת הדלק ליד המדרגות לכביש הפנימי)

רחמנא אידכר לן בזכותא דרבינו אביגדור